

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **P. B.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2017, č. j. CPR-2473-2/ČJ-2017-930310-V238, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **N. B.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2017, č. j. 1 A 13/2017 – 41, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze. Napadeným rozsudkem byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora specifikovanému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 4. 1. 2017, č. j. KRPA-439594-61/ČJ-2016-000022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce 5 let, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnil tím, že vede na území České republiky rodinný život a stará se o svou nemohoucí partnerku, která v soudním řízení vystupuje jako osoba zúčastněná na řízení. Případné vyhoštění by uvedenou vazbu zpřetrhalo, neboť partnerka stěžovatele na Ukrajinu s ohledem na její zdravotní stav vycestovat nemůže. Odloučení stěžovatele od jeho nemohoucí partnerky by bylo zvláště tvrdým a nepřiměřeným zásahem do stěžovatelova rodinného života a mělo by též zásadní dopad na sociální a ekonomické postavení stěžovatelovy partnerky. V případě realizace vyhoštění by nadto stěžovatel ztratil možnost hájit osobně svá práva, být v častějším kontaktu se svým právním zástupcem a aktivně se podílet na řízení o kasační stížnosti. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť stěžovatel svým pobytem na území České republiky nikoho neohrožuje, neexistuje ani nebezpečí, že by se ukrýval či nerespektoval výkon

správního vyhoštění a dobrovolně nevycestoval. Stěžovatel na podporu své argumentace odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015 – 23.

Žalovaný k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že s tímto návrhem nesouhlasí. Řízení o správním vyhoštění stěžovatele bylo vedeno z důvodu protiprávnosti jednání stěžovatele, jakož i z důvodu jeho celkové pobytové historie v České republice. Vycestování stěžovatele je v daném případě žádoucí.

Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), platí, že *„kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se použije přiměřeně.“*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *„soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“*

Po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a s přihlédnutím ke skutečnostem vyplývajícím ze správního spisu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě splněny.

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje v prvé řadě hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku tedy soud může přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, bude nepoměrně větší než případná újma jiné osoby, bude-li takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních skutečností a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS). Nelze však odhlédnout od současné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu co do přiznávání odkladného účinku kasačním stížnostem žalobců, kteří se v řízení před krajskými soudy neúspěšně domáhali zrušení rozhodnutí, kterými byla zamítnuta odvolání proti rozhodnutím o správních vyhoštěních.

V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 25 (publikovaném pod č. 3169/2015 Sb. NSS), zaujal soud názor, že *„[j]e-li přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, brozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlédnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.) netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* Tento názor pak převzaly i další senáty Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení ze dne 17. 5. 2016, č. j. 2 Azs 79/2016 – 34, usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 3 Azs 10/2016 – 26, usnesení ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 Azs 288/2015 – 25 či usnesení ze dne 21. 1. 2016, č. j. 5 Azs 264/2015 – 24).

pokračování

Nejvyšší správní soud proto vychází ze shora nastíněného práva stěžovatele hájit svá práva v řízení o kasační stížnosti nejen prostřednictvím ustanoveného právního zástupce, kterému bude udělovat konkrétní pokyny, ale i osobně. Právě z těchto důvodů by měla být vyhoštěvanému cizinci obvykle zachována možnost setrvat na území České republiky i po dobu řízení o kasační stížnosti. Pro případ, že by byl stěžovatel se svou kasační stížností úspěšný, skutečně nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace správního vyhoštění a možným vznikem bezprávné újmy stěžovatele. Takovou újmu lze (z povahy prvostupňového rozhodnutí) zásadně považovat za velmi výrazně zasahující právní sféru stěžovatele, často i s nevratnými důsledky. Z tohoto důvodu ostatně přiznává § 172 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, *žalobě* proti rozhodnutí o správním vyhoštění odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí *ex lege* (s výjimkou případů vyhoštění cizince z důvodu ohrožení bezpečnosti státu). Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu nyní nehodlá odchýlit od své dosavadní rozhodovací praxe, která je zřejmá z rozhodnutí uvedených výše.

Jakkoli nelze zcela vyloučit, že by v souvislosti s odložením účinků napadeného rozsudku (potažmo rozhodnutí žalovaného) mohla hrozit újma jiné osobě, Nejvyšší správní soud takovou možnost považuje za nepravděpodobnou, neboť žádné indicie tomu v posuzované věci nenasvědčují. Lze tedy považovat za splněnou i druhou podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a sice že dalším setrváním stěžovatele na území České republiky nemůže jiným osobám hrozit nepoměrně větší újma, než ta, které by byl vystaven stěžovatel, nebudou-li účinky předcházejících (soudních i správních) rozhodnutí pozastaveny.

Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývající podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo *v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Stěžovatel především nebyl vyhoštěn z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. Zdejší soud v konkrétních skutkových okolnostech souzeného případu neshledal žádnou okolnost, pro kterou by ve stěžovatelově dočasném setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí o jeho kasační stížnosti mohl být spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem. Bez významu přitom není ani fakt, že předmětná věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.), a doba, po kterou budou odloženy účinky napadeného rozsudku (potažmo rozhodnutí žalovaného), tak bude spíše krátká.

Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o jeho správním vyhoštění měla *ex lege* odkladný účinek, přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti se fakticky dočasně obnovuje zákonný odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatele. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nicméně Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu